

HEATHER GUDENKAUF

# Broer

## Holly

Ik zweef in dat heerlijke gebied tussen waken en slapen. Pijn heb ik niet, dankzij de morfinepomp, en ik kan bijna geloven dat de spieren, pezen en huid van mijn linkerarm weer keurig zijn aangegroeid tot een bleek, glad velletje. Mijn krullende bruine haar valt weer losjes over mijn rug, mijn favoriete oorbellen bungelen aan mijn oren en ik kan allebei mijn mondhoeken optrekken tot een brede lach, zonder veel pijn, bij de gedachte aan mijn kinderen. Ja, medicijnen zijn een geweldige uitvinding. Maar hoewel deze verantwoord voorgeschreven en door de zusters zorgvuldig toegediende narcotica de scherpe randjes van de nachtmerrie verzachten, weet ik dat dit heerlijke, soezigerige gevoel niet lang kan duren. Straks zal ik weer moeten vechten tegen de pijn en de wetenschap dat Augie en P.J. duizenden kilometers bij me vandaan zijn, terug naar de plek waar ik zelf ben opgegroeid, de stad waar ik nooit meer naar wilde terugkeren, het huis waar ik nooit meer een voet zou willen zetten, de man die ze nooit hadden mogen ontmoeten.

Het blikkerige melodietje dat Augie, mijn dochter van dertien, in mijn mobiel heeft geprogrammeerd, wekt me uit mijn slaap. Ik open het oog dat niet onder de dikke zalf zit en niet met een korst is dichtgeplakt en roep mijn moeder, die even de kamer uit is. Dan steek ik mijn hand uit naar de telefoon op het tafeltje naast mijn bed. De zenuwen in mijn verbonden linkerarm krijsen van verontwaardiging. Voorzichtig beweeg ik mijn bovenlichaam om met mijn goede hand de telefoon te pakken en ik druk het toestel tegen mijn overgebleven oor.

‘Hallo?’ Het klinkt vervormd, hijgend en hees, alsof mijn longen nog vol zitten met rook.

‘Mam?’ Augies stem, bevend en onzeker, heel anders dan ik gewend ben van mijn dochter. Augie is een slimme, zelfverzekerde meid, vol initiatief, iemand die niet over zich heen laat lopen.

‘Augie? Wat is er?’ Ik knipper met mijn ogen om het waas van de morfine kwijt te raken. Mijn tong voelt droog en plakt tegen mijn gehemelte. Ik wil een slok water nemen uit het glas op mijn blad, maar mijn enige functionerende hand houdt de telefoon al vast. De andere ligt hulpeloos op de deken. ‘Alles oké? Waar ben je?’

Het blijft een paar seconden stil. ‘Ik hou van je, mam,’ fluistert Augie dan, en plotseling begint ze zacht te snikken.

Ik schiet overeind in bed, opeens klaarwakker. Een felle pijn slaat door mijn verbonden arm naar mijn hals en mijn gezicht. ‘Augie, wat is er aan de hand?’

‘Ik ben op school.’ Ze huilt zoals ze doet wanneer ze zich daar uit alle macht tegen verzet. Ik zie haar voor me, met gebogen hoofd, de lange haren rond haar gezicht gevallen, ogen stijf dichtgeknepen tegen de tranen. Ik hoor haar hijgende, oppervlakkige ademhaling in mijn oor. ‘Hij heeft een revolver. Hij heeft P.J. en hij heeft een revolver.’

‘Wie heeft P.J.?’ Angst knijpt mijn keel bijna dicht. ‘Augie, waar zit je? En wie heeft er een revolver?’

‘Ik zit in een kast. Hij heeft me in een kast opgesloten.’

De gedachten tollend door mijn hoofd. Wie kan ze bedoelen? Wie zou mijn kinderen zoiets aandoen? ‘Hang nu op,’ zeg ik tegen haar. ‘Hang op en bel de politie. Nu meteen, Augie! En bel me dan terug. Kun je dat doen?’ Ik hoor haar snotteren. ‘Augie,’ zeg ik nog eens, wat scherper nu. ‘Kun je dat?’

‘Ja,’ zegt ze eindelijk. ‘Ik hou van je, mam,’ voegt ze er zachtjes aan toe.

‘Ik hou ook van jou.’ Mijn ogen vullen zich met tranen en ik voel dat het vocht zich verzamelt onder het verband over mijn gewonde oog.

Ik wacht tot Augie de verbinding verbreekt als ik drie snelle schoten hoor, gevolgd door nog twee en Augies doordringende gil.

Het verband over de linkerkant van mijn gezicht begint weg te

glijden; door mijn eigen geschreeuw raken de pleisters los die het op zijn plaats houden. De kwetsbare, pas aangebrachte huid dreigt los te laten. Ik ben me nauwelijks bewust van de verpleegsters en mijn moeder, die naar mijn bed komen rennen en de telefoon uit mijn hand rukken.

## Augie

Mijn broek is nog vochtig van het moment waarop we vanochtend uit de schoolbus stapten en Noah Plum me van de schoongeveegde stoep in een sneeuwhoop duwde, op weg naar school. Noah Plum is de grootste eikel uit de achtste klas, maar om een of andere reden ben ik de enige die dat ziet, terwijl ik hier pas acht weken ben en de anderen hier al hun hele leven wonen. Behalve misschien Milana Nevara, met haar Mexicaanse vader, de dierenarts van de stad. Maar zij was pas twee toen ze hiernaartoe kwam en had hier dus net zo goed geboren kunnen zijn.

Het is ijskoud in de klas en mijn vingers voelen verdoofd. Meneer Ellery zegt dat het eind maart niet meer hoort te vriezen en dat daarom de verwarming is uitgeschakeld. Meneer Ellery, mijn meester en een van de weinige goede dingen aan deze school, zit aan zijn bureau werkstukken na te kijken. Iedereen, behalve Noah natuurlijk, schrijft in zijn schrift. Elke dag na de middagpauze beginnen we met ons dagboek en mogen we de eerste tien minuten van de les schrijven wat we maar willen – ook hetzelfde woord, steeds opnieuw, als we dat leuk vinden, zei meneer Ellery.

‘En als het nou een vies woord is?’ vroeg Noah.

‘Je doet je best maar,’ zei meneer Ellery, en iedereen moest lachen. Daarna geeft meneer Ellery je de kans om hardop voor te lezen wat je hebt geschreven, als je daar zin in hebt. Ik heb het nog nooit gedaan. Ik ga die idioten echt niet vertellen wat ik denk. Ik heb *Harriet the Spy* gelezen en ik hou mijn schrift altijd bij me, zonder het uit het oog te verliezen.

Op mijn oude school in Arizona hadden we meer dan tweehonderd kinderen in de achtste klas en verschillende leraren voor elk

vak. In Broken Branch zijn we maar met tweeëntwintig en geeft meneer Ellery bijna alle vakken zelf. Hij is niet alleen leuk, maar ook de allerbeste leraar die ik ooit heb gehad. Hij is grappig, maar hij maakt nooit grapjes ten koste van iemand anders en hij doet niet sarcastisch, wat sommige leraren zo geestig vinden. Hij accepteert het ook niet als mensen een ander zitten te pesten. Dan hoeft hij ze alleen maar aan te kijken en houden ze vanzelf hun mond. Zelfs Noah Plum.

Meneer Ellery schrijft altijd een onderwerp voor het dagboek op het bord voor het geval we zelf niets kunnen bedenken. Vandaag heeft hij geschreven: 'In de voorjaarsvakantie ga ik...'

Zelfs meneer Ellery's vermanende blik helpt vandaag niet, want iedereen zit te fluisteren en te lachen omdat we zin hebben in vakantie. 'Nou, jongens,' zegt meneer Ellery, 'nu weer aan het werk. En als er tijd overblijft, kunnen we nog Pictionary spelen.'

'Jaaa!' hoor ik de kinderen om me heen fluisteren. Geweldig. Ik open mijn schrift bij de volgende lege pagina en begin te schrijven.

'In de voorjaarsvakantie vliegen we terug naar Arizona, naar onze moeder.' De enige geluiden in de klas zijn het krassen van potloden over papier en Erika's irritante gesnotter. Ze heeft altijd een loopneus en staat wel twintig keer per dag op om een papieren zakdoekje te pakken. 'Het kan me niet schelen als ik nooit meer sneeuw of koeien zie. Of mijn opa.' Ik hoop vurig dat mijn moeder zo ver is opgeknapt dat we na de voorjaarsvakantie niet meer terug hoeven naar Broken Branch. Maar mijn opa gelooft daar niets van. Mijn moeder komt voorlopig niet uit het ziekenhuis, zegt hij. Ze zal in Arizona moeten blijven tot ze voldoende is hersteld om in het vliegtuig te stappen en hiernaartoe te komen, zodat oma en opa, die ik een paar maanden geleden pas voor het eerst heb ontmoet, voor ons allemaal kunnen zorgen. Maar het kan me niet schelen wat mijn opa zegt. Na de voorjaarsvakantie ga ik echt niet meer terug naar Broken Branch.

Ik kijk op van mijn schrift als ik een harde knal hoor, als van een tak die afbreekt in een sneeuwstorm. Meneer Ellery heeft het ook gehoord. Hij staat op van achter zijn tafel, loopt naar de deur van de klas en stapt de gang in. Even later komt hij terug en haalt zijn

schouder op. ‘Zo te zien heeft iemand een ruit gebroken aan het einde van de gang. Ik ga wel even kijken. Jullie gaan gewoon door met je werk. Ik ben zo terug.’

Maar voordat hij het lokaal uit is, klinkt de bevende stem van mevrouw Lowell, de secretaresse van de school, door de intercom. ‘Docenten, dit is een *lockdown*, Code Rood. Ga allemaal naar uw schuilplaats en vergrendel de deuren.’

Noah snuift. ‘Ga allemaal naar uw schuilplaats,’ bouwt hij mevrouw Lowell na. Niemand anders zegt iets. We kijken allemaal naar meneer Ellery, wachtend op zijn instructies. Ik ben hier nog niet lang genoeg om te weten wat Code Rood is, maar het belooft niet veel goeds.

## Mevrouw Oliver

De ochtend waarop de man met de revolver Evelyn Olivers klas binnen stapte, droeg ze twee dingen die ze had gezworen in haar drie-enveertigjarige loopbaan als lerares nooit te zullen dragen: denim en kraaltjes. Mevrouw Oliver was er vast van overtuigd dat een lerares er als een lerares behoorde uit te zien: goed verzorgd, bloesjes met een kraag, rokken en broekpakken keurig gestreken, pumps glimmend gepoetst. Niet die rommel die de jongere leraressen tegenwoordig droegen: minirokken, tennisschoenen, diep uitgesneden shirts. Tatoeages, onvoorstelbaar! Meneer Ellery bijvoorbeeld, die jonge leraar van de achtste klas, had een tatoeage op zijn rechterarm: een combinatie van zwarte flitsen en krullen die mevrouw Oliver als Aziatisch meende te herkennen. ‘Het betekent “leraar” in het Chinees,’ had meneer Ellery haar een keer verteld toen hij een mouwloos t-shirt droeg en haar pijnlijk genoeg betrapte toen ze naar zijn bovenarm staarde. Het was een snikhete augustusmiddag in de week voor het begin van het nieuwe schooljaar, toen alle docenten bezig waren hun lokalen gereed te maken. Mevrouw Oliver snoof afkeurend, maar onwillekeurig vroeg ze zich af hoe pijnlijk het moest zijn om zo nauwkeurig en systematisch een inktpatroon in je huid te laten injecteren.

Het ergst was *casual friday*, als de docenten, zelfs de oudere, op school verschenen in jeans en sweatshirts met de naam en het logo van de school: de Broken Branch Consolidated School Hornets.

Maar op deze ongebruikelijk koude dag in maart, de laatste dag voor de voorjaarsvakantie, droeg mevrouw Oliver de denim jurk waarvan ze nu wist dat ze erin zou sterven. Schandalig, dacht ze, na al die jaren van vlijmscherp gestreken plooirokken en kriebelende steunkousen.

De vorige week, nadat alle kinderen van de derde klas waren vertrokken, had mevrouw Oliver voorzichtig de gekreukte, roze en geel gestreepte cadeautas opengemaakt die ze had gekregen van Charlotte, een mager, slonzig meisje van acht, met schouderlang, glanzend zwart haar waarin permanent een volhardende familie luizen huisde.

‘Wat is dat nou, Charlotte?’ vroeg mevrouw Oliver verbaasd. ‘Ik ben van de zomer pas jarig.’

‘Dat weet ik,’ antwoordde Charlotte en ze grijnsde, met een spleetje tussen haar tanden, ‘maar mijn moeder en ik dachten dat u er meer aan zou hebben als ik het u nu vast gaf.’

Mevrouw Oliver verwachtte een geurkaars met een appelluchtje, zelfgebakken koekjes of een handbeschilderd vogelhuisje, maar in plaats daarvan kwam er een denim stonewashed jurk tevoorschijn, geborduurd met kraaltjes, die met zorg in het patroon van een twinkkelende regenboog waren gerangschikt. Charlotte keek haar vol verwachting aan door de pony die over haar anders zo ondeugende grijze ogen hing.

‘Ik heb de kraaltjes zelf geborduurd. Nou ja, voor het grootste deel,’ verklaarde Charlotte. ‘Mijn moeder heeft geholpen met de regenboog.’ Ze legde een groezelig vingertje op de kleurige boog. ‘Rood, oranje, geel, violet, blauw, indigo en groen. Precies zoals u ons hebt geleerd.’ Charlotte lachte stralend met haar kleine, gelijkmatige melkgebit nog helemaal intact.

Mevrouw Oliver was allang blij dat Charlotte de juiste kleuren van de regenboog had onthouden. Ze had het hart niet haar te vertellen dat ze zich in de volgorde had vergist. ‘Hij is prachtig, Charlotte,’ zei ze, en ze hield de jurk voor zich. ‘Daar heb je hard aan gewerkt, dat zie ik wel.’

‘Ja,’ beaamde Charlotte plechtig. ‘Twee weken. Eerst wilde ik een verjaardagstaart op de voorkant borduren, maar mama zei dat u de jurk vaker zou dragen als hij niet alleen bij een verjaardag paste. Ik had bijna geen kralen genoeg. Mijn kleine broertje dacht dat het snoepjes waren.’

‘Ik zal hem zeker vaak dragen. Heel erg bedankt, Charlotte.’ Mevrouw Oliver stak een hand uit om Charlotte op haar schouder te

kloppen. Het meisje leunde onmiddellijk tegen haar aan, sloeg haar armen om het stevige middel van haar lerares en drukte haar gezicht tegen de knoopjes van haar gesteven witte blouse. Mevrouw Oliver voelde iets kriebelen onder haar staalgrijze haar en weerstond de neiging om te krabben.

Het was haar man, Cal, die mevrouw Oliver had overgehaald de jurk te dragen. ‘Wat kan het voor kwaad?’ had hij die ochtend nog gevraagd toen hij haar voor de open kleerkast zag staan, starend naar de felgekleurde overgooier.

‘Ik heb nooit denim gedragen naar school, en daar ga ik zeker niet mee beginnen nu ik vlak voor mijn pensioen sta,’ antwoordde ze zonder hem aan te kijken. Ze herinnerde zich dat Charlotte aan het begin van de week vol verwachting de klas was binnen gestormd om te zien of ze de jurk aanhad.

‘Ze heeft er twee weken aan gewerkt,’ zei Cal nog eens, aan de ontbijttafel.

‘Het is niet professioneel!’ snauwde ze, met het beeld voor ogen hoe Charlotte’s houding in de loop van de week steeds moedelozer was geworden als ze weer de klas binnen kwam en haar lerares zag staan, in haar gebruikelijke halfwollen pantalon, met blouse en vest.

‘Haar vingers bloedden ervan,’ zei Cal met zijn mond vol haver-mout.

‘Het gaat vandaag flink vriezen. Het is veel te koud voor zo’n overgooier,’ antwoordde mevrouw Oliver een beetje triest. De vorige dag had Charlotte haar niet eens willen aankijken. Ze had uitdagend haar lippen op elkaar geknepen en geweigerd antwoord te geven als haar lerares haar iets vroeg.

‘Dan trek je een warme onderbroek en een coltrui eronder aan,’ opperde haar man zacht, terwijl hij achter haar kwam staan en haar in haar nek zoende, op een manier die haar zelfs na vijfenveertig jaar huwelijk nog een heerlijke huivering bezorgde.

Omdat hij gelijk had – Cal had altijd gelijk – had ze zich geïrriteerd van hem losgemaakt en gezegd dat ze te laat op school zou komen als ze zich niet snel ging aankleden. Ze trok de overgooier aan en liet Cal met zijn haver-mout aan de keukentafel achter, waar

hij nog een kop koffie dronk en de krant las. Ze had hem niet gezegd dat ze van hem hield en hem geen afscheidskus gegeven op zijn rimpelige wang. 'Vergeet niet de Crock-Pot aan te zetten,' riep ze nog toen ze de lichtgrijze ochtend in stapte. De zon was nog niet op, maar warmer zou het die dag niet worden. De temperatuur leek met het uur te zakken. Toen ze in haar auto stapte voor het ritje van vijftientwintig minuten van haar huis in Dalsing naar de school in Broken Branch beseftte ze niet dat het misschien de laatste keer zou zijn.

Het was de moeite waard, dacht ze, toen ze zag dat er op Charlotte's gezichtje na een week van doffe teleurstelling opeens een lach van pure blijdschap doorbrak nu mevrouw Oliver toch de overgooier droeg. Natuurlijk had Cal gelijk gehad. Wat kon het voor kwaad om dat onpraktische, opzichtige ding een dagje aan te trekken? Goed, in de lerarenkamer trokken sommige mensen hun wenkbrauwen op, maar dat was niets nieuws. En het betekende veel voor Charlotte, die nu weggedoken achter haar tafeltje zat, net als de vijftien andere derdeklassers, starend naar de man met de revolver. In elk geval, dacht mevrouw Oliver, een beetje beschaamd over zo'n ongepaste gedachte, zouden ze haar niet in die vervloekte jurk kunnen begraven als de man haar een kogel in haar borst zou schieten.

## Meg

Ik probeer te bedenken wat ik de komende vier dagen met al mijn vrije tijd moet doen als ik een beetje doelloos in mijn patrouillewagen door Broken Branch rij. Dit wordt het eerste jaar dat ik Maria niet bij me heb in de voorjaarsvakantie. En zo te zien laat het voorjaar op zich wachten, al is het officieel twee dagen geleden begonnen.

Tim heeft alle recht op Maria, deze keer. De afgelopen twee vakanties is ze bij mij geweest. Maar ik had het allemaal gepland voor morgen, mijn vrije dag. We zouden banketletters bakken, bladerdeeg met amandelspijs, de enige familietraditie die ik uit mijn jeugd heb overgehouden. Daarna zouden we een tent opzetten om ouderwets te kamperen in de huiskamer. En als het echt ging sneeuwen, zoals voorspeld, zouden we op sneeuwschoenen naar de voet van Ox-eye Bluff skiën en warme chocola, marshmallows en oestersoep eten als we terugkwamen. Ik had zelfs Kevin Jarrow, de parttimer op ons politiebureau, gevraagd mijn zaterdagdienst over te nemen, zodat ik alle tijd had voor Maria. Maar Tim hield voet bij stuk. Eindelijk had hij vijf volle dagen vrij van zijn werk als ambulanceverpleger in Waterloo, waar we allebei zijn opgegroeid.

‘Hoor eens, Meg,’ zei hij toen hij me eergisteren belde, ‘ik vraag niet veel, maar ik wil graag Maria, deze vakantie...’

‘Ze is geen artikel op je boodschappenlijstje,’ zei ik kwaad. ‘We hadden dit toch al besproken?’

‘Nee, jij had het besproken,’ zei hij. En zo was het ook. ‘Ik wil graag een paar dagen met haar doorbrengen. Dat lijkt me niet onredelijk.’

‘Waar komt dat opeens vandaan?’ vroeg ik.

‘Hé, elke minuut met Maria is welkom, dat weet je best. Boven-

dien is ze de vorige twee vakanties bij jou geweest.' Hij begon kwaad te worden. Ik stelde me hem voor in de duplex waar we ooit samen hadden gewoond, terwijl hij zijn voorhoofd masseerde, zoals hij altijd deed als hij zich gefrustreerd voelde.

'Ik weet het,' zei ik zacht. 'Maar ik had alles al gepland.'

'Je kunt ook een tijdje bij ons logeren,' zei hij voorzichtig.

Ik zuchtte. Ik was te moe voor een gesprek als dit.

'Meg, je weet dat ik nooit heb gedaan wat jij van me dacht.'

Daar gaan we weer, dacht ik. Om de paar maanden beweert Tim dat hij geen verhouding zou hebben gehad met zijn collega, dat ze een onbetrouwbare leugenaarster was die iets meer wilde, maar dat hij haar had afgewezen. Soms heb ik bijna de neiging hem te geloven, maar nu niet.

'Je kunt haar woensdag komen ophalen, na school,' zei ik tegen hem.

'Ik hoopte eigenlijk morgen, als ik klaar ben met mijn werk. Om een uur of twaalf.'

'Dan mist ze haar laatste schooldag voor de vakantie, als ze juist leuke dingen doen.' Het klonk wat flauw, dat weet ik, maar ik kon niets anders verzinnen.

'Meg,' zei hij, op die toon van hem. 'Meg, toe nou...'

'Mij best!' snauwde ik.

Dus moest ik gisteren afscheid nemen van mijn mooie, grappige, lieve, volmaakte dochter van zeven. 'Ik zal je elke dag bellen,' beloofde ik haar, alsof het een afscheid voor eeuwig was. 'Twee keer!'

'Dag, mam,' zei ze, en ze drukte een snelle kus op mijn wang voordat ze bij Tim in de auto stapte.

'Als het nog niet heeft gedoooid wanneer je terugkomt, binden we onze sneeuwschoenen weer onder,' riep ik haar nog na.

'Morgenavond eten we bij mijn ouders en op zondag bij mijn zus.' Hij trok een ernstig gezicht. 'Vorige week liep ik je moeder tegen het lijf.'

'O,' zei ik, alsof het me niet interesseerde.

'Ja. Ze willen Maria heel graag zien.'

'Dat zal wel.'

‘Is het goed als ik met Maria naar ze toe ga?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Je doet maar.’ Mijn ouders waren geen slechte mensen, maar ze deugden ook niet echt. ‘Als je haar maar niet in die stacaravan achterlaat. Dat ding is een doodskist. En let erop dat Travis niet in de buurt rondhangt als je op bezoek komt.’ Mijn broer Travis is een van de belangrijkste redenen waarom ik bij de politie ben gegaan. Toen we opgroeiden verziekte hij het leven van mijn ouders en maakte mijn jeugd tot een hel. Het leek wel of de politie elke week op de deur van de caravan klopte, als ze Travis weer in zijn kraag hadden gevat. Ze gaven hem genoeg kansen om zijn leven te beteren, maar het ging steeds weer mis. In de zomer toen ik dertien was en Travis zestien, bedreigde hij mijn vader met een keukenmes, sloeg mijn moeder in haar gezicht en rukte mij een pluk haar uit mijn hoofd toen ik hem wilde wegtrekken. Dat was het moment waarop de politie de zaak eindelijk serieus nam.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg agent Stepanich, die regelmatig bij ons langskwam, vermoeid. Zijn jonge vrouwelijke collega, agente Demelo, stond er zwijgend bij en keek naar het gebroken glas, de omgevallen stoelen en de kale plek op mijn hoofd. Welkom in ons gezellige huis, wilde ik zeggen, maar in plaats daarvan staarde ik naar de grond met een rode kop van schaamte.

Ik verwachtte dat mijn ouders zouden antwoorden dat het nu genoeg was en dat ze Travis maar moesten oppakken wegens zware mishandeling, maar weer wilden ze geen aanklacht indienen.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg agente Demelo, en ik keek verbaasd op toen ik besepte dat ze het alleen aan mij vroeg.

‘Eh, nou...’ zei agent Stepanich, ‘dit is een beslissing van de ouders.’

‘Ik kan me niet voorstellen dat die pluk haar daar vanzelf op de grond terecht is gekomen of dat Meg die zelf uit haar hoofd heeft gerukt,’ zei agente Demelo, terwijl ze me strak aankeek. Ik was verbaasd dat ze zich mijn naam herinnerde, en ze maakte vooral indruk omdat ze zo duidelijk het advies van haar meerdere negeerde. ‘Laat eens horen wat zij wil dat we doen,’ drong ze aan.

Travis trok een grimas. Hij was bijna een kop groter en vijfender-

tig kilo zwaarder dan ik, maar op dat moment voelde ik me sterker en machtiger, in de wetenschap dat alleen een onnozele lafaard op zo'n manier zijn eigen familie zou aftuigen. Hij voelde zich onoverwinnelijk, maar in die ene seconde beseftte ik dat er een uitweg was voor ons gezin.

'Ik wil een aanklacht indienen,' zei ik, en daarbij richtte ik me uitsluitend tegen agente Demelo, die niet veel ouder leek dan ikzelf maar een zelfvertrouwen uitstraalde waar ik jaloers op was.

'Weet je dat wel zeker?' vroeg agent Stepanich.

'Ja,' verklaarde ik ferm. 'Dat weet ik zeker.' Agent Stepanich draaide zich om naar mijn ouders, die verbijsterd toekeken, maar toch knikten. Travis werd in de handboeien geslagen en afgevoerd. Een paar dagen later kwam hij terug. Ik dacht dat hij wraak op me zou nemen, maar hij bleef op afstand en raakte me met geen vinger aan. Maar problemen kreeg hij toch. In de loop van de jaren kwam hij regelmatig in de gevangenis terecht, de laatste tijd steeds voor drugsbezit. Die arrestatie van twintig jaar geleden had Travis' karakter niet veranderd, maar voor mijn gevoel wel mijn leven gered.

'Travis komt niet in de buurt van Maria,' beloofde Tim. Hij keek alsof hij nog iets wilde zeggen, maar beperkte zich tot: 'Ik spreek je nog wel, Meg.' En hij reed weg met Maria, die nog vrolijk naar me zwaaide.

Mijn ruitenwissers kunnen nauwelijks de dichte sneeuw bijhouden die nu valt. Geweldig. Als ik straks thuiskom, na een dienst van tien uur, kan ik ook nog een paar uurtjes sneeuwruimen. Ik vraag me af of ik morgen nog wel banketletters moet bakken en besluit ervan af te zien. Ik heb eigenlijk meer zin in uitslapen, tv-kijken, een pizza bij Casey's halen en zwelgen in zelfmedelijden.

Mijn telefoon trilt in mijn jaszak en ik werp een blik op de display. Misschien is het Maria. Nee, Stuart. Verdomme. Ik prop de mobiel weer in mijn zak. Stuart is journalist en schrijft voor de *Des Moines Observer*. Hij woont anderhalf uur rijden van Broken Branch en ik heb een maand geleden een streep onder onze relatie gezet toen ik ontdekte dat hij toch niet echt van zijn vrouw af was, zoals hij beweerde. Nee, ze wonen nog onder hetzelfde dak en volgens haar

zijn ze zelfs gelukkig getrouwd. De ironie ontgaat me niet. Ik ben zelf van mijn ex gescheiden omdat hij vreemdging, en nu ben ik zelf die 'ander' in de nachtmerrie van een bedrogen echtgenote. Stuart kwam met de bekende smoesjes: dat hij van me hield, dat zijn huwelijk niets meer voorstelde, dat hij van haar zou scheiden, enzovoort. En dan was er nog een andere kwestie. Stuart had me gebruikt voor de grootste primeur uit zijn carrière. Als hij zijn kop niet hield, beet ik hem toe, zou ik hem neerknallen met mijn Glock. Het was maar half een grapje.

Ten slotte neem ik toch op. 'Stuart, ik ben aan het werk,' snauw ik tegen hem.

'Wacht nou even!' zegt hij. 'Dit is zakelijk.'

'Des te meer reden om op te hangen,' zeg ik kortaf.

'Ik hoor net dat er een indringer is op jullie school,' zegt hij op die luchtige, zelfverzekerde toon van hem. De klootzak.

'Waar heb je dat gehoord?' vraag ik voorzichtig, zonder te laten blijken dat het nieuws voor me is.

'Iedereen weet het al, Meg. De telefoon op onze redactie staat roodgloeiend. De kinderen zetten het op Facebook en Twitter. Wat gebeurt daar allemaal?'

'Ik doe geen mededelingen over een lopend onderzoek,' antwoord ik beslist, maar het duizelt me. Een indringer op school? Als er iets aan de hand was, zou ik het toch moeten weten.

'Maria... Is alles goed met haar?'

'Dat gaat je niets aan,' zeg ik zacht. Ik ben niet de enige die door Stuart is gekwetst.

'Wacht,' zegt hij voordat ik kan ophangen. 'Misschien kan ik je helpen.'

'Hoe dan?' vraag ik achterdochtig.

'Ik zou de media kunnen bijhouden, en dat soort dingen, om je op de hoogte te houden van wat wij allemaal horen. Dan weet je het meteen als er iets belangrijks is.'

'Stuart,' zeg ik hoofdschuddend, 'geloof me nou. Niets wat jij te zeggen hebt is nog van enig belang voor mij.'